

LA LÒGICA DE LES BENAURANCES

per ARMAND VEILLEUX,
abat del monestir trapenc belga de Scourmont

Aquest dia en què celebrem la memòria de tots els sants, proclamem el text de les benaurances. Ens recorda que per assolir la santedat —a la qual tots hi som cridats— hem d'assumir plenament en les nostres vides l'ensenyament de Jesús.

Una primera cosa que cal notar és que totes aquests benaurances són en plural. No és una recepta per a l'eterna salvació privada, una llista de coses a fer aquí a la terra per estar segurs d'entrar al cel després de la mort. És una missió donada per Jesús als seus deixebles per a la salvació de tota la humanitat. El començament del text de Mateu és digne del millor director. Tota la gentada segueix Jesús. Ell puja a la muntanya, davant la multitud. Llavors els seus deixebles se li acosten i ell els dóna aquest missatge. Al final conclou dient: *Vosaltres sou la sal de la terra ... Vosaltres sou la llum del món*. Hem escoltat el mateix missatge de salvació universal en el text de l'Apocalipsi, on una gran multitud de totes les nacions, races, pobles i llengües proclamaven: *La salvació ha estat donada per Déu...* Aquest és també un tema important del missatge del Concili Vaticà II, que ha de ser preservat per damunt de tot: l'Església no existeix per a si mateixa, sinó per al món.

Una segona cosa que cal destacar és que Jesús mostra el que serà el centre de tota la seva predicació durant els tres anys de la seva vida pública: el Regne de Déu. No és una recompensa després de la mort promesa als que han patit aquí: és un regne que durarà pels segles dels segles si comença aquí. La primera i l'última de les benaurances són en present: *Feliços els pobres d'esperit: el Regne del cel és d'ells!* i *Feliços els qui pateixen persecució per la justícia: el Regne del cel és seu!* Es tracta del Regne del qual Jesús també va dir: *És dins vostre. És en tu*.

Gregori de Nissa va explicar que, segons ell, quan Jesús va dir: *Feliços els nets de cor perquè veuran Déu*, no vol dir que la seva és una llum purificada que els permet veure Déu allà al cel, fora de si mateixos. Vol dir que seran capaços de percebre la imatge de Déu en ells. Tenim aquí un tema molt estimat per tots els Pares de l'Església: hem estat creats a imatge de Déu. Aquesta imatge és en nosaltres la llavor de la vida divina i sempre hi és, demanant només créixer en tota la seva plenitud, malgrat la nostra negligència o els nostres pecats que l'han pogut tapar amb pols o fins i tot amb fang.

El camí cap a la santedat no consisteix a fer coses extraordinàries per guanyar el cel després de la mort. Es tracta de deixar-nos transformar gradualment a la imatge de Déu, treballar amb ell i com ell en la vinguda del seu Regne, un Regne on els qui ploren seran consolats, on els qui tenen fam i set de justícia seran saciats. És per això que considerem la nostra vida monàstica, des de l'entrada al monestir fins a la mort, com una transformació gradual a la imatge de Crist, amb els mitjans que ens són donats per l'ascesi monàstica; i també s'ha d'entendre així la formació de tot cristià i de tota cristiana: esdevenir cada vegada més semblant al nostre Pare celestial, vivint segons la lògica de les benaurances.